

[Tang Sørensen]

søgt at skabe for at mindske afstanden mellem landmændenes indkomster og indkomsterne inden for de øvrige grupper i samfundet, er derfor med det indgåede forlig blevet omstødt. Forliget tager hverken hensyn til efterslæb eller til nødvendig forhøjelse af landmændenes købekraft. I øvrigt er det min klare overbevisning, at forligsresultatet er baseret på de mest moderne landbrugsbedrifter. Den nuværende indkomstsituation gør det imidlertid umuligt for landmændene at modernisere deres brug gennem egen finansiering, og selv kreditvejen er vanskeligt farbar grundet på den uhyggelig høje rente.

Når man så samtidig ser, hvilke forslag der ligger på folketingets bord i dag – her tænker jeg på det nye landbrugslovforslag og regeringens lovforslag om at forhøje den amtskommunale grundskyld fra 13 til 15 promille – når man ser denne række af forslag sammenholdt med resultatet fra disse EF-forhandlinger, må man sætte et meget, meget stort spørgsmålstegn bag ved det opnåede resultat.

Det burde derfor have været et betydelig mere positivt resultat, landbrugsministeren var kommet hjem med. En stigning på 5-6 pct. på basisprisen ville have været mere realistisk.

Endvidere burde der have ligget en klar aftale om afvikling af de monetære udligningsbeløb. Vi har jo oplevet gang på gang i det forgangne år i markedsudvalget, når vi skulle tage stilling til et eller andet problem i EF, at der var givet løfte om, at de monetære udligningsbeløb skulle afvikles over en fast årrække med en fast rate pr. år. Dette resultat, som vi troede på ville blive en realitet, har man nu i forbindelse med de forhandlinger, som har fundet sted, tilsyneladende solgt.

En større stigning af basispriserne ville sandsynligvis have gjort det nemmere især over for Tyskland og Beneluxlandene at komme igennem med en ordning med hensyn til afvikling af de monetære udligningsbeløb inden for et fastsat åremål.

EF får af mange skylden for den inflation, vi i dag er vidne til. Især er der mange kritikere, der mener, at den førte landbrugspolitik skulle være årsag til dette. Denne politik skulle være årsag til, at leveomkostningerne stiger så stærkt i Danmark. EF har efter min opfattelse ikke bidraget til denne inflation.

Det er priserne på verdensmarkedet, der er steget kraftigt, idet der er knaphed på mange råstoffer. Især har de store stigninger på olie inden for de sidste fem år i allerhøjeste grad været en medvirkende årsag til den forøgede inflation, vi har i dag.

EFs landbrugspolitik har indtil nu været et forsøg på at holde så stabile priser som overhovedet muligt, og det er klart, at uden vores medlemskab af EF ville fødevarerpriserne være steget endnu langt mere i Danmark, end tilfældet er. Når fødevarerprisstigningerne i Norge og Sverige har været forholdsvis moderate de sidste år, skyldes det, at man i disse lande har forøget de direkte tilskud til landbruget i de sidste år meget kraftigt. Det samme gør sig jo gældende i en lang række af EF-landene til stor skade for dansk landbrugseksport.

Jeg har så sent som i dag set et tidsskrift fra en sammenslutning af tyske landboforeninger, hvor landboforeningerne over for den tyske regering stiller krav om, at de nationale støtteordninger til det tyske landbrug efter det EF-forlig, som nu er indgået, skal forøges. Det er en ting, som vi med danske øjne må se med meget stor bekymring på.

Jeg tror, det er en forkert vurdering, man er kommet til under disse prisforhandlinger i år, at en 2 pct.s stigning på landbrugsprodukterne bl. a. skulle være medvirkende til, at vi får en mindre overskudsproduktion. Jeg frygter, at de utilstrækkelige prisstigninger, som man nu, set med danske øjne, er kommet frem til, ikke vil være en medvirkende årsag til, at bjergene af skummetmælk vil blive mindre.

Overskudsproblemerne i EF er store i dag, det må vi erkende. Men den kendsgerning må undre mange, at EF, samtidig med at vi har store problemer med diverse bjerge af fødevarer, i dag er verdens største importør af landbrugsvarer. I 1976 var importen tre gange større end eksporten. Det er efter vores opfattelse en forfejlet politik, der er årsag til denne problemstilling. Det må da være EFs landbrugsministres opgave at forøge eksporten og forbruget af landbrugsvarer. Vi ved jo alle, at EFs landbrugspolitik er den største økonomiske aktivitet i EFs husholdning.

Lad mig sluttelig konkludere: vi erkender, at prisforhandlingerne har været vanskelige i år. Men dette må ikke være en undskyldning